

DOCTORANDUS WIE?

Studenten die afstuderen aan een universiteit vinden tegenwoordig razendsnel een baan, hoorde ik begin juni op de autoradio. Veel langer dan drie maanden hoeven ze niet te wachten, bijna de helft vindt zelfs direct werk op niveau. Naspeuring op internet leert dat Nederlandse afstudeerders zelfs net iets minder lang hoeven te zoeken dan hun Belgische collega's.

Hoe anders was dat in 'mijn' tijd? We schrijven begin jaren negentig van de vorige eeuw. Ik ben net afgestudeerd en probeer een baan te vinden op academisch niveau. Dat blijkt niet bepaald makkelijk. Er is een overschot aan academici, de economie zit in een dip en relevante werkervaring – hoe kan het ook anders – heb ik niet.

Dat gebrek aan ervaring was doorgaans de voornaamste reden dat ik met grote regelmaat standaardafwijzingen kreeg in de trant van 'Op de advertentie zijn 433 reacties gekomen. Daaruit hebben wij diegenen voor een gesprek uitgenodigd die vergelijkenderwijze het meest voldeden aan de vereisten. Helaas hoort u daar niet bij.'

Tientallen van zulke moedeloos stemmende brieven ontving ik destijds. Aanvankelijk sprong ik nog een gat in de lucht en belde ik mijn ouders enthousiast op als een potentiële werkgever liet weten mijn gegevens 'in file' te houden om in de toekomst mogelijk alsnog een beroep op me te doen. Hoop! Ja, valse hoop, ontdekte ik al snel. Die ene keer dat ik zo'n werkgever na een paar maanden assertief belde of er zich wellicht nog nieuwe arbeidsmogelijkheden hadden aangediend, bleek mijn CV om nog altijd niet opgehelderde redenen als sneeuw voor de zon verdwenen. Doctorandus wie?

Een van mijn beste vrienden zat in hetzelfde schuitje. Hij verdeelde de wereld destijds in twee soorten mensen. De werkloze soort schreef standaard sollicitatiebrieven voor – omgerekend, want het was nog de tijd van de gulden – een kleine vijfhonderd euro per maand aan bijstand. De werkende soort beoordeelde vervolgens die brieven voor zo'n vijftienhonderd euro loon per maand. Helemaal ongelijk kon ik hem daarin niet geven.

Mensen worden in het algemeen immers niet graag afgewezen. Maar werd mijn vriend aanvankelijk steeds

apathischer en cynischer en vertikte hij het nog langer te solliciteren (hij is overigens prima terechtgekomen en vond een baan met veel verantwoordelijkheden in het bedrijfsleven), ik solliciteerde op een gegeven moment louter nog uit therapeutische overwegingen. Het leek me gewoon beter de rollen om te draaien. In een vlag van opruimwoede thuis kwam ik pas weer een aantal van die brieven tegen.

L.S.,

'Geef een baan die bij me past, en ik hoef nooit meer te werken.' Als u raadt welke Chinese wijsgeer deze uitspraak heeft gedaan, dan ben ik gaarne bereid op uw vacature te reflecteren.

L.S.,

Vandaag zag ik uw functie in de krant. Bij mij was het liefde op het eerste gezicht, maar gezien mijn CV weet ik nu al dat het niet wederzijds is.

L.S.,

Tjongejongejonge, wat stonden er weer een hoop interessante functies in de krant afgelopen weekend. Helaas, mijn keus is niet op de uwe gevallen.

L.S.,

Vandaag zag ik uw vacature voor leraar Turks. Die taal spreek ik weliswaar niet, maar ik ben beslist bereid die te leren.

L.S.,

Zelf ben ik als project amper te managen, desalniettemin solliciteer ik graag op uw functie als projectmanager.

Dat luchtte op, toen, dat kan ik nu wel bekennen. De uitspraak van die wijsgeer is overigens van Confucius. Maar dat hadden de meeste afgestudeerde studenten van nu ongetwijfeld direct geraden. Die baan hebben ze immers al. **P&B**

Tientallen moedeloos stemmende brieven ontving ik destijds

Dr. Vittorio Busato (1965) is psycholoog en publicist. Hij schreef diverse boeken, onder andere de biografie *Weg met Piet Vroon* (Amsterdam University Press / Salomé) en het e-boek *Psychologie al dente* (Fosfor). www.vittoriobusato.nl, v.busato1@chello.nl.

